

1793 ^{14/12} 39: 2. Beh. af F. t. L. vedr. Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. 1794**[Ejnar Kjær.]**

sig, at disse smaa uskyldigt udseende Lovforslag, som vi behandler her i Dag, gennemført vil komme til at koste Samfundet meget store Summer.

Men er disse Beløb, der her foreslaas, da ikke nødvendige, kan man spørge. Jeg vil svare, at for det første kunde Kasserne nok klare noget mere, end man her tænker sig — det er godt med Reserver, men man har dem jo dog trods alt for at bruge dem i vanskelige Tider. Og for det andet vil jeg gerne spørge, om man tror, at man under den Udvikling, vi i Øjeblikket er inde i, kan opretholde den Levestandard herhjemme, som vi har kendt gennem de seneste Aar. Er man af den Opfattelse, at man kan opretholde ogsaa det samme Understøttelsesniveau som hidtil? Jeg tror det ikke. Der er mange Mennesker, som allerede har maattet nedsætte deres Levefod; de vil — saadan er i alt Fald min Opfattelse — komme til at gøre det yderligere i den kommende Tid, og de vil faa Følge af stedse flere.

Men naar det er rigtigt — og jeg gad egentlig vide, om der er nogen, der vil benægte Rigtigheden heraf —, er det da ogsaa rigtigt, at man, som det sker her, søger at drage en enkelt Befolkningsgruppe ud og prøver paa at give den Dækning for Vanskelighederne? Vi mener det ikke, og ikke mindst derfor kan vi ikke medvirke til disse Lovforslags Gennemførelse.

Skjerbæk: Da mit Partis Ordfører er forhindret i at være til Stede i Dag, skal jeg tillade mig at fremkomme med nogle Udtalelser i hans Sted.

Med Hensyn til Udvalgsbehandlingen vil jeg gerne sige det principielle, at naturligvis bør man optrykke, hvad der har rimelig Betydning for Sagens Behandling, og man kunde for saa vidt sige, at den Skrivelse, vi har faaet fra Socialministeriet, fortjente at være blevet optrykt, idet den indeholder forskellige Oplysninger. Imidlertid var der til denne Skrivelse knyttet nogle meget omfangsrige Bilag, og skulde disse have været optrykt, vilde det i hvert Fald have været et meget betydeligt Arbejde og ogsaa have medført en betydelig Udgift.

Saa har vi faaet forskellige Henvendelser, som næsten alle gaar ud paa, at man øn-

skede en bedre Ordning, altsaa en Ordning, som gav flere Penge til de arbejdsløse end det, der er foreslaaet her. Men det meste af det var, saa vidt jeg kan skønne, Resolutioner vedtaget af en større eller mindre Kreds, og jeg synes ikke, der er sket nogen Ulykke ved, at vi ikke har faaet disse Ting med; formodentlig er de aftrykt i Dagspressen, og derigennem er man vel kommet til Kundskab om, hvad der har staaet i dem.

Med Hensyn til Behandlingen af det første Lovforslag har det været vort Synspunkt, at vi skulde ikke ind paa nogen principiel Ændring af det System, vi har for Hjælp til Arbejdsløsheds-kasser. Derfor har vi heller ikke ment, det var rigtigt i Øjeblikket at fremkomme med noget Forslag om, at man skulde fratage de Kasser, hvis Medlemmer har den største Gennemsnitsindtægt, det Tilskud, de har Krav paa efter den gældende Lov. Man kan naturligvis sige, at den Pristalsregulering, der nu bliver Tale om, kan forskyde de Procenter, der hidtil er regnet med. Dertil vil jeg sige, at det er et Spørgsmaal, om denne Pristalsregulering, som vi er kommet ind paa paa en Række Omraader, i det hele er sund og god for den økonomiske Udvikling i Samfundet. Man kan vist godt komme ud for den Situation, at netop alle disse Pristalsreguleringer vil understrege en Krises Styrke og Voldsomhed, men det Spørgsmaal maa man saa til sin Tid tage op til fornyet Behandling, hvis man ikke er i Stand til at gennemføre en saa stærk Pristalsregulering som den, man i Øjeblikket har paa forskellige Omraader.

I øvrigt skal jeg sige, at det ene Lovforslag, nemlig om Ændringer i Arbejdsløshedsloven, er for saa vidt af mere varig Karakter, idet det ikke er bundet til nogen bestemt Periode, men kommer til at gælde, indtil man eventuelt reviderer dets Bestemmelser. Derimod er det i Forslaget om Pristalsregulering klart udtalt, at der kun er Tale om at yde et ekstraordinært Tilskud i de Tilfælde, hvor en Kasse for Tiden 1. December 1939—31. Marts 1940, eller i en Del af denne Periode, forhøjer Satserne for Ydelsen af Dagpengeunderstøttelser. Det vil altsaa sige, at der kan ikke ydes noget ekstraordinært Tilskud af tilsvarende Karakter for en Periode, der ligger efter 1. April 1940, og dette høje Ting og det andet høje Ting vil altsaa staa ganske